

СТАНДАРТИ УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ**Наумочкіна Т.О.**
(Полтава, Україна)

Науковий керівник – Сас Н.М., доктор педагогічних наук, доцент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Проект – це одноразова сукупність взаємозв’язаних дій, які здійснюються з певною метою, впродовж певного часу, при встановлених ресурсних обмеженнях. Стандарт – документ, що визначає правила, характеристики, керівництва для конкретної галузі діяльності, до якої він належить [3].

Сьогодні існує велика кількість стандартів управління проектами. Серед сучасних стандартів PMI (Project Management Institute – Інститут управління проектами), зазначених на офіційному сайті Інституту, є такі групи: основні стандарти, практичні стандарти та структури та додаткові стандарти [4]. До першої групи віднесені: PMBoK®, OPM3, The Standart for Project Management, The Standart for Portfolio Management. До другої – Practice Standart for Project Risk Management, Practice Standart for Earned Value Management, Practice Standart for Project Configuration Management, Practice Standart for Work Breakdown Structures, Practice Standart for Scedulung, Practice Standart for Project Estimating, Project Manager Competency Development Framework. До третьої - Construction Extention to the PMBOK® Guide, Government Extention to the PMBOK® Guide. Але це не всі стандарти, які сьогодні діють.

Які стандарти використовуються в українському проектному менеджменті? UPMA (Ukrainian Project Management Association) – Українська асоціація управління проектами; ця організація проводить підготовку проектних менеджерів за такими стандартами: чотирирівневою системою сертифікації IPMA, японським стандартом P2M, а також проводить підготовку за сертифікаційною програмою технологічної зрілості організацій [2]. Також важливим стандартом в українському проектному менеджменті є ISO 9000 (9001). Найбільш актуальним з них в Україні є стандарт IPMA (Міжнародної асоціації управління проектами) National Competence Baseline [4].

У результаті узагальнення досліджуваних матеріалів можна зробити наступні висновки: серед основних світових стандартів управління проектами, відомих в Україні, можна виділити такі: PMBoK® (A Guide to the Project Management Body of Knowledge), PRINCE 2 (Projects in Controlled Environments), P2M (Project and Program Management for Enterprise Innovation), ISO 10006 (Quality management systems – Guidelines for quality management in projects).

Стандарт управління проектом – це, в першу чергу, методологія, націлена на оптимізацію процесів проекту та створення умов для виконання проекту згідно із робочим планом. Різні методології базуються на різних підходах. Так, головною технологією ISO є управління якістю, OPM3 – оцінка і розвиток можливостей організації, IPMA – розвиток компетенцій проекту (технічних, поведінкових, контекстуальних), P2M – на «залізному» трикутнику контекстних обмежень (складність, цінність та опір).

Список використаних джерел:

1. Бушуев С. Управление проектами (National Competence Baseline, NCB UA Version 3.1) / С. Бушуев, Н. Бушуева. – Изд. 2-е. – К.: ІПІДУМ, 2010.
2. Сертифікация IPMA. [Електронний ресурс]. – Сайт Украинской ассоциации проектных менеджеров UPMA. – Режим доступа: <http://upma.kiev.ua/content/view/373/173/lang,russian/>

3. Стандарти. Что такое стандарт? [Електронний ресурс]. – Сайт ІСО (ISO). – Режим доступу: <http://www.iso.org/iso/ru/home/standards.htm>
4. Library of PMI Global Standards. [Електронний ресурс]. – Сайт Інституту управління проектами PMI. – http://www.pmi.org/en/PMBOK-Guide-andStandards/Standards-Library-of-PMI-Global-Standards-Projects.aspx#Foundational_Standards

ВИХОВАННЯ СТУДЕНТА ЯК СОЦІАЛЬНО АКТИВНОЇ ОСОБИСТОСТІ

Несват Н.А.

(Полтава, Україна)

Поміж інших проблем, що стоять на заваді повноцінного розвитку суспільства на загальноцивілізаційних засадах, однією з вагомих може стати недостатня громадська свідомість і активність членів соціуму. Як слушно стверджує Ю. Вінтюк, «низька громадська активність громадян має згубні наслідки для кожної держави. Адже без неї неможливо реалізувати самоврядування як у громадах, так і на рівні районів, міст, на всіх рівнях, що відкриває широкі можливості для зловживань посадовців, сприяє поширенню таких негативних явищ, як бюрократизм, корупція, що унеможливує повноцінну діяльність суспільних інституцій, поглиблює тотальну соціально-економічну кризу» [1, с. 236].

Періоди, коли зростає суспільний песимізм, зневіра у можливості окремої людини щось змінити в своєму житті та житті всього соціуму, час від часу виникають у житті кожної країни. Проте саме завдяки громадській активності окремих людей і спільнот, усвідомленню своєї причетності до всього, що відбувається навколо, ці аморфні періоди долаються, поновлюється рух суспільства до прогресивних змін, спостерігається його прогресивний розвиток.

З огляду на це, важливим завданням закладів вищої освіти є поєднання професіоналізуючого впливу на студента із впливом виховним, таким, що, насамперед, сприяє вихованню в нього особистісних передумов соціальної активності.

За визначенням М. Уйсімбаєвої, «соціальна активність особистості розглядається як одна з найважливіших умов соціалізації особистості у процесі виховання, навчання і самовиховання, під час якого людина усвідомлює себе в суспільстві як особистість. Результатом цього є засвоєння соціальних норм і цінностей, на основі яких формуються якості особистості» [2].

Разом із тим, за даними Фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва станом на 19 березня 2020 р., «кожен третій українець (32,8%) зазначає, що з певною регулярністю бере участь у житті своєї громади, в той час як до діяльності громадських організацій долучається трохи менша частка громадян (16,9%).

Щодо різних форм демократичної участі, респонденти в основному залучені до роботи громадських комітетів (8,1%), участі у громадських слуханнях (6,4%) та мирних зібраннях (4,4%), готові подавати скарги стосовно інфраструктурних питань (5,2%) та ініціювати чи підписувати електронні петиції (4,2%)» [3].

Як бачимо, досить незначна кількість наших співгромадян є насправді соціально активними, хоча, як показують наші спостереження, на побутовому рівні кількість тих, хто невдоволений організацією певних сторін суспільного життя є набагато більшою.

Стосовно обізнаності щодо громадських активностей Фонд констатує, що «приблизно сім з десяти українців (67,5%) знають про можливості участі у мирних зібраннях з конкретних питань. Українцям також відомо про можливість повідомити місцевим органам влади про інфраструктурні проблеми особисто або телефоном (64,6%) та створити будинковий, вуличний чи квартальний комітет або брати участь у роботі такого комітету (60,0%). Громадянам найменше відомо про ті форми активізму, що вимагають певних експертних знань, таких як участь в офіційному дорадчому органі